

Sastreria SANCHEZ

Horno Bajo, 8

FIGUERAS

Invita a su distinguida clientela y al público en general a examinar las novedades de la temporada.
Modelos exclusivos tanto en las telas como en el corte y confección.

final! I després que vagin dient que Barcelona va al davant en tot.

* *

"Brams d'ase no pugen al cel". Aquest és el refrà català que més a to ve per a respondre a la cridòria desmesurada i insultant de la Premsa Madrilena contra del públic català després del partit de final de campionat d'Espanya que es celebrà a l'Estadi, i en el que l'equip del Reial Madrid, no va saber guanyar? Està vist que és sempre molt més difícil el saber perdre que el guanyar!

* *

Poden estar satisfets els figuerencs que festegen, de lo bé que les seves novies saben agermanar els seus gustos amb els seus deures, quan són lluny de Figueres. Elles per gust, per necessitat, han de ramblejar el vespre es trobin a la part de món que vulguin, si en aquest hi ha una rambla. Però també es recorden del deure que tenen de no fer-ho acompanyades de cap noi, que no sigi ni amb el que festegen. Com fer-ho? Doncs passejant-se amb una velocitat tant gran, que no quedi temps a ningú de fixar-se amb elles, i evitar-se d'aquest modo que ningú pugui dir-les-hi res. Així ho ha resolt—no hi podem trobar cap altre més explicació—la novia d'un jove apotecari figuerenc, a la qual si bé no se li pot demanar, perquè fora demanar massa sacrifici, el que no rambleji, se l'hi ha de reconèixer que amb la forma que ho fa no dona lloc a que ningú tingui la temptació ni el desig d'acompanyar-la ni de dir-li res tan sols! I pensar amb el gust que ho fariem molts barcelonins si anés més poc a poc!

- Saps que la Maria s'ha casat?
- No m'extranya. Per què?
- Comprava a la Merceria

MONELL

RELLISCANT

per G. BUCH

La imbecilitat humana

En el bon vell temps un ús, tant galant com contrari a la més elemental higiene estomacal, volia que llavors que les dames s'havien banyat, sense altre vel que llur casta beutat, dins l'onda límpida de qualsevol vasca, els grans senyors i patges es llencessin al bord de aquesta pila per veure-hi amb l'ajuda de forces tacetes l'aigua del bany de aquestes dames.

Algunes sòlides gastràlgies deurién resultar ben de vegades les conseqüències d'aquests galants passatemps, però el mal no era conegut dels metges de aquell llavors i d'aquí que no se'n fes cabal. Aquest homenatge ben prou i massa directe agradava a les belles que hi consideraven una prova d'amor col·lectiu en el que cadascuna en el secret de son cor hi prenia part. Avui són també molts senyors, potser amb menys pergamins, però també grans per llur argent, que renoven mantes vegades, aquest gènere de cerimònia reemplaçant la pila per una banyera, l'aigüa pel xampany, i les dames de qualitat per qualsevol nena perversa de la qui el cor no és pas lo que ells cerquen amb exclusivitat.

Però anem a la història que m'acaben de contar i que jo voldria la reflexessin els meus amics, les jovenetes i jovenets de la primera volada.

Una girl americana, damunt un paquebot, flirtejava una vesprada amb un boy americà. El cel, per aquest naixent idil·li, havia ben preparat les coses. La nit era blava, dolça, tendre a fer romanitzar un rierenc, a tornar sentimental un cactus. El paquebot, darrer model, sa-

borejava i feia saborejar amb un breçolejant ronronament, el seu luxe i la seva estabilitat. L'Atlàntic, en tan bella nit, fins semblava que es dalia per fer l'ullet a la lluna.

—Darling, jo us estimo, jo us adoro, jo us desitjo per muller—remorava el jovincell tot admirant com un petit res de lluna argentada podia auriolar a la perfecció els blons cabells i el perfil una mica sec d'una miss americana.

—Oh Dear, responia l'exquisida damisel·la embolcallada de raigs de lluna i d'excepticisme, jo dubto dels vostres sentiments. Necessitaria una prova de amor, alguna cosa irrecusable, un acte de voluntat on hi passaria per enter el vostre jo. Jo us proposo, per estalviar-vos de cercar-ho per vós mateix, aquesta futesa. La nit és morada, la mar violeta, el paquebot infinitament alt. Salteu a la mar, i jo desde el pont el més alt, i vós des de les aigües marines, tractarem fins a la fi aquesta divina qüestió, la del matrimoni, i la d'algunes petites necessàries per arribar fins aquest port benhaurat.

El nostre delicat enamorat mirà la mar, mirà l'altre oceà que es trobava en els ulls de la seva dulcinea, i jutjant que en insensibilitat i en traïdoria l'un valia l'altre, es llençà a l'Atlàntic.

Sembla que els diaris assegurin que el jove americà fou salvat després de grans treballs i d'haver-hi corregut el risc de quedar-s'hi per servir-hi d'esmorçar als taurons.

I la miss? La miss trobà el cas ben divertit i es sentí enorgullida de saber-ho passat al seu honor, a l'ensems que satisfeta d'haver pogut controlar la potència de la seva beutat damunt un jove galant nordamericà.

Una vegada aquesta història contada, ja no em queda sinó demanar als meus joves llegidors el que ells farien davant una semblant ocurrència de la part de l'ésser que més ells estimen i a la que segurament fan diàriament els juraments els més impossibles. Es que, enamorats, follament enamorats, s'haurien llençat a la mar, o bé s'haurien allunyat tot xiulant el tango de moda d'una sense cervell que preferiria la realitat d'una seva fantasia a la vida d'aquell que la estima?

Jo bé se que alguns, fent l'aixerit—bé que semblà que no, encara se'n troba algun entre els enamorats—em respondran: si jo sapigués nadar res m'hauria sigut més senzill que realitzar aital caprici i d'enjojar per un sempre el cor de